

[Duborg.]

af Landbrugets højt forrentede Gæld, en Gæld ofte med store Afdrag, med en bedre Form for Gæld, nemlig disse Saneringslaan paa 4½ pCt. Man kan dog ikke i virkelig Forstand kalde det et Tilskud til Landbruget, at der skabes Mulighed for en Gældssanering paa Basis af en Rente af 4½ pCt., idet Staten faktisk nu ved disse Gældssaneringslaan kræver en Rente, der ligger over 5 pCt., naar Kurstabet tages med i Betragtning, hvilket det jo skal. Det burde derfor ikke være nogen urimelig Fordring at stille til Staten og vilde være i god Overensstemmelse med de Forhandlingerne, der blev ført ved denne Lovs Gennemførelse — og jeg mener i dette Spørgsmaal med Forhandlingerne fra baade Regeringspartierne og Oppositionens Side —, at Statskassen tog det Tab, som dette stærke Kursfald nu har medført.

Den højtærede Minister skyder sig saa ind under Vanskeligheden ved nu at gaa til en Ændring, efter at Sagen allerede er saa vidt fremskreden. Efter de Oplysninger, som foreligger, og som Udvalget har faaet, er den netop kun lige begyndt; det hele drejer sig vist om, at der i Dag er udlaant under 20 Mill. Kr.; formoder jeg; efter de Oplysninger, vi fik sidst, maa jeg formode, at der endnu langtfra er udlaant 20 Mill. Kr. Det er altsaa kun en lille Begyndelse, der er sket, og mellem dem, der har faaet disse 20 Mill. Kr., har der jo ingen Lighed været; de første fik en høj Kurs, de sidste en lavere Kurs. Og der bliver heller ingen Lighed i den Tid, der kommer, hvis vi beholder det nuværende System. Hvis de derimod faar Parikurs, bliver der skabt Lighed, og det er dog bedre at have Lighed en Del af Tiden end at have Ulighed hele Tiden. Hvis ethvert Fremskridt skal afvises med, at saa godt havde Folk det ikke i Fjor, og saa skal de heller ikke have det næste Aar, saa bliver den meste Lovgivning, vi laver herinde, overflødig.

Den højtærede Minister var tillige utilfreds med, at jeg kunde udtale, at Regeringen viste Karrighed over for Landbruget. Alt er jo relativt, og intet er mere relativt end netop, hvorledes Statsfinanserne anvendes. Og mine Udtalelser maa netop ses i Forbindelse med, hvad man her forhandler om, nemlig om 5 Mill. Kr. i Tilskud til Landbruget, som det jo bliver gennem Rentetilskuddet, og det, som *vi* foreslaar, kan maaske blive andre 5, 6 eller 7 Mill. Kr. Det siger man altsaa fra Regeringens Side er alt for meget at forlange; men naar man saa ved, at vi i disse Dage har behandlet

Forslag om Igangsættelse af offentlige Arbejder til 30 Mill. Kr., uden at det bliver regnet for at være ret meget, eller vi tænker paa andre Love, vi har behandlet i denne Vinter, og hvor der ogsaa er Tale om helt anderledes Millionbeløb, saa er det saamænd ikke nogen mærkelig Udtalelse fra min Side, at naar man sammenligner disse Tal med hinanden, kan man kalde det Karrighed, naar Regeringen afviser Landbrugets meget beskedne Krav, men kan opfylde helt anderledes vidtgaaende Krav, naar de fremkommer fra en Side, der i højere Grad har den høje Regerings Øre. Men vi gør os selvfølgelig — dertil er vi efterhaanden blevet skuffet alt for tit — intet Haab om at faa noget; men derfor er det lige fuldt vor Pligt og vor Ret at fremhæve det, som vi mener man med Rette kunde gøre over for Landbruget.

Fibiger: Jeg ønsker kun at gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Smørum udtalte, at det var bedre, at vi talte med Sogneraadforeningerne end med Rigsdagen. Jeg tror, det er ret formaalsløst, da de ikke har Pengene i Sogneraadforeningerne, det er jo herindefra, Pengene kommer, og det ærede Medlem maa have en forkert Opfattelse af Forholdene, naar han tror, at det kun er vor Mening, at vi vil have det lagt over paa Kommunerne. Nej, vor Mening er, at det Beløb, som vi ønsker Ejendomsskatterne nedsat med, baade til Kommune og Amt, skal komme over Staten og indbetales i Kommunekassen, saaledes at man faar det lagt over paa en bredere Basis. Jeg ved godt, at Regeringspartierne og Landbrugsministeren tit har sagt, at der var ingen Villighed inden for de Sogneraad, der bestod af Konservative og Venstre, til at gaa over fra Ejendomsbeskatning til direkte Beskatning. Nej, hvis det drejer sig om en Landkommune, hvor der bor næsten en Landboere, saa kommer det jo ikke til at spille saa forfærdelig stor en Rolle, for Pengene skal jo skaffes alligevel, men noget andet er det, naar man udligner over Staten og derved aflaster Kommunerne for et Beløb. Derved kan det virkelig blive en Lettelse for Landejendomsbesidderne, og derfor tror jeg, det er klogere at drøfte det her end inden for Sogneraadforeningerne.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget syntes, det var lidt sent, vi var kommet i Tanker om, at vi ønskede Penge udbetalt i Stedet for Obligationer. Det ærede Medlem skulde læse vor Betænkning af 5. Marts 1935, hvor vort Forslag netop gaar ud paa,